

Kako

Uvijek je u arhitekturi zadovoljstvo naredi dovesti u kreativnu formu. Kada je to na poziciji koja određuje temeljnu lik mediteranskog grada u najljepšoj vizuri koju Šibenik ima, onda to jest izazov. Devastirana lokacija pre još i kreativski ambicioznija, zaboravna scena koju su osmišljivali još od Antike, ovaj put sa pozornicom na moru. Scena se gleda odozgo, no ovaj put smo svi do nje i želimo na nju sći. Osnovna ideja poveznice dva vinskih deminirana platoa treća nam funkcija silovanja, a istodobno i platno u formi dyeskomenske lica više deset metara. Otkrivanje da za spuštanje po njoj iskoristimo objekt, da ga dovedemo do ambijentalne vrijednosti i učinimo nevidljivim, a opet važnim, pokrivena je tek. Ujako naprijed i dano, sve se razvija, dinamika je maksimalna, sadržaji umodani, a opet povezani dramatičnom linijom uzobane šerice, klasičnog lupo mare potzara, tako tipičnog za ljude koji su navikli šetati po rivi uz more. Podatak zapadnog osvjetljenja tako dramatičnog u našojmima ovog grada, novi podatak, ili fikivni kraj u krakenu industrijskog postrojenja. Za nas koji vidimo Grad duž obala svog zaljeva, ovo je novost, podatak završetka duge plove linije od Mandarine do sjevernih klifova dodira rijeke Krke sa morem. Ploza simbolizira novi potzrak i dno je ambicioznog urbanističkog projekta zapadnog širenja. Nastavak mora uslijediti i onda će sve imati smisla...

Dani: Lantovik, arhitek

